

melde sig i den første Halvdeel af Februar Maaned hos en Mønstringsbestyrer og til ham at aflevere sin Søfartsbog. . . Den 15de Februar skulle samtlige Mønstringsbestyrere tilstille Justitsministeriet en Fortegnelse over de Befarne, som have afleveret deres Søfartsbøger. Og Paragraphen bestemmer frendeles, at Justitsministeren da skal udstede en Bekjendtgørelse, der bliver det befarne Mandskab bekendt inden den 1ste Marts, hvorefter det bliver bestemt, hvem af dem, der have afleveret deres Søfartsbøger, som i Marts Løb skal gjøre Tjeneste til Orlogs. I Henhold til disse Lovbestemmelser udstedte Justitsministeriet under 17de Januar 1866 den lovbefalede Bekjendtgørelse. I dennes Punkt 6 hedder det: „Efter Februar Maanedes Udgang kunne de Befarne, der i aar ikke indkaldes til Tjeneste, erholde deres Søfartsbøger tilbageleverede af den samme Mønstringsbestyrer, til hvem de afleveres“. Det vil altsaa efter Bekjendtgørelsen være afgjort for de Vedkommende den 1ste Marts 1866, om de skulle indkaldes eller ikke. Den endelige Beslutning af Justitsministeriet i Henhold til Loven under 26de Februar f. A., gik ud paa at bestemme, hvilke af de Befarne, som havde afleveret deres Søfartsbøger, der skulde indkaldes, og Punkt 3 i denne Bekjendtgørelse siger, at de, der have afleveret deres Søfartsbøger, men som efter denne Bekjendtgørelse ikke ere indkaldte til Tjeneste, komme ikke i Betragtning til Indkaldelse for 1866. Dette er Altsammen i god Samklang med Værnepligtsloven af 2den Marts 1861. Smidlertid møde vi under 5te Juli 1866 en ny Bekjendtgørelse om Indkaldelse af befarent Mandskab, og det er denne Bekjendtgørelse, som har givet Anledning til min Forespørgsel. Den stopper det befarne Mandskab med eet og to Logter og paalægger Mønstringsbestyrerne uophødeligt at sende det heel- og halvbefarne Mandskab til Bogskibet ved Nyholm, medbringende deres Tøi, uden Hensyn til hoormange der ere standsede. En Circulaerskrivelse om samme Gjenstand af samme Dato omhandler nærmere, hvorledes der skal gaaes tilværks for at gennemføre den nævnte Bekjendtgørelse; og endelig have vi under 14de Juli en Bekjendtgørelse, der fastsætter, hvor stort et Antal af be-

farent Mandskab der vil være at bruge af dem, der saaledes i Henhold til den tidligere Bekjendtgørelse ere standsede i deres Fart. Jeg antager ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at Justitsministeren har Ret til at udskrive et saa stort Antal Mandskab, som steet er. Udskrivningsloven af 12te, December 1863 bestemmer, at Ministeriet har Ret til at udskrive i 1866 200 Heelbefarne, 200 Halvbefarne og 200 Søvante. Dette Tal tror jeg ikke er overstredet; forsaavidt er der ikke Noget at sige, og derpaa gaaer heller ikke min Forespørgsel ud; men det forekommer mig, at, dersom Regjeringen skulde bruge flere end de 150 Heelbefarne og 150 Halvbefarne, som den udskrev ifølge Bekjendtgørelsen af 17de Januar 1866, den da allerede i det Væsentlige maatte have kunnet indsee dette dengang og da i Samklang med Loven have tilbageholdt dette yderligere Mandskab; thi det hedder nemlig i Værnepligtsloven, at dem, der standses eller forbres indkaldte i Løbet af Marts, er man forpligtet til at give Hjemmeunderholdningspenge fra 1ste Marts. Loven har altsaa forudsæet det Tilfælde, som jo ogsaa almindelig indtræffer, at der bliver et større Antal Mandskab udskrevet i Februar, end man strax i Foraaret vil bruge, men de, man ikke strax har Brug for, kunne blive hjemme, ja endog saa faae Lov til at fare i indenrigsk Fart paa deres Skylbbøger, men saaledes, at de ere tilstede, naar Ministeriet i Marts Løb skal bruge dem. Ministeriet havde forlangt til Udrustning 202,000 Rbd., og det maatte antages, at det vilde bruge det sædvanlige Antal heelt og halvt befarent Mandskab. Det forekommer mig derfor, at, naar Ministeriet efter den første Bekjendtgørelse kun udskriver 150, medens det har Ret til at udskrive 400, er det saa Meget under det almindelige Tal, der bruges — iaar er der ligeledes forlangt 202,000 Rbd. til Udrustning og man har allerede standsset 350 Heel- og Halvbefarne — at det allerede dengang maatte kunne have gjort Requisition paa et større Antal Befarne. Det er nu et Spørgsmaal, om det ikke er factiff ligegyldigt, enten man indkalder dem i Henhold til § 24 i Lov af 2den Marts 1861 eller paa en extraordinair Maade, som jeg mener er steet i Juli f. A. Det er et Spørgsmaal;